
Kiki, Benni a katastrofa za dveřmi

„Haló, haló! Jsem tady! *Kiki is in the house!*“ halekala jsem dva dny nato na kamarádky z Pepper Dollies. Všechny už dorazily. Sešly jsme se u naší nové klubové sestry Rosy v malém krytém bazénu Wondraschkových.

Já jsem zase jednou přišla pozdě, protože a poněvadž jsem ještě musela vysvětlovat tátovi jak to, že se do jeho pracovny od vedle po čase opět derou projevy lidského veselí.

„Rosa pozvala všechny Pepper Dollies na party u bazénu, abychom oslavily její přijetí do našeho holčičího klubu.“

Táta se na mě zadíval tak otráveně, až jsem si řekla, že bude lepší se co nejrychleji vypařit, jinak zas hrozí nekonečná diskuse. „No tak já už vyrazím..., už fakt musím..., abych nepřišla pozdě...“

„Půjdeš, až to dovolím,“ zabručel.

Ajéje... To vypadá na průšvih ve Sněmovně. Táta bez nálady.

„A kdy s tím povolením můžu počítat?“ dotázala jsem se extra klidně. „Kam mám poslat žádost? Anebo ji můžu podat osobně a ústně?“ No, tak to jsem si naběhla!

„Trochu víc respektu laskavě!“ štěkl na mě otec a můj vnitřní kouč na mě dělal kiš-kiš: *To jsem ti zrovna chtěl říct taky, Kiki.*

Nesmysl. O žádný respekt tu nejde! „Jak to souvisí s respektem, když chci s kamarádkama jít k sousedům na party u bazénu?“ Snažila jsem se o klidný hlas a věcný tón. Hádku teď nemůžu potřebovat. Vždyť já vím, táta neprudí schválně, jen je v nějakém stresu...

To už se vzpamatoval i on a povídá: „Tak už jdi, ale řekni jim tam, ať se laskavě trochu krotí.“

OMG! „Co kdyby sis konečně nechal v pracovně pořádně odizolovat okna? Tím by sis asi nervy ochránil nejlíp...“

... a naše nervy zrovna tak... To poslední jsem si řekla jen v duchu.

Otec se na mě se zájmem zadíval. „A kdo to zaplatí? Snad ty, z kapseného?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To asi ne. Ale můžeš to zkusit na nějakým ministerstvu. Co třeba ministerstvo práce a sociálních věcí? Tohle je jasný opatření bezpečnosti práce... Ti na to určitě mají dotace. Když už po tobě pořád chtějí, aby sis bral práci domů, tak ať tě taky trochu podpoří.“

Díval se na mě jako na zjevení. Zřejmě jsem ho přivedla na dobrou myšlenku. „O tom by se dalo uvažovat,“ řekl pak, spíš sám sobě, a zmizel ve své pracovně.

Já popadla ručník, houkla extra vesele: „Tak zatím!“ a co nejrychleji jsem vzala roha.

No, a teď jsem konečně tady. Pozdě, jako vždycky. Holky i s Rosou už jsou všechny v bazénu. Fakt to tu mají skvělý. Když vezmu, jaký se kvůli tomuhle malému krytému bazénu spustil v sousedství poprask, je to skoro zázrak, že to tak pěkně dopadlo.

Rychle jsem se svlékla, bikiny jsem měla už na sobě, a plácla jsem sebou do příjemně teplé vody, až to vystříklo a zvedlo se malé vlnobití.

„Co trapčíš?“ prskala Franci, která byla nejbliž, takže dostala šplouchanec přímo do obličeje. Teď se poslepu snažila zase nějak zprůhlednit své brýle. „Copak jsi snídala mamuta?“

Všechny se hihňaly. Na plovoucí nudli si to sem přihasila Greetje a vypadala jako „roztomilá bejby pes“.

„My sme eště extra nezačaly...“, uklidnila mě.

To je prima, protože kdybych prošvihla Rosin křest, to by mě mrzelo.

Stěna malého bazénu směrem do zahrady byla vlastně jedna řada oken. Všechna byla dokořán, takže dovnitř krásně zářilo slunce začínajícího léta. A uprostřed jedné sluneční skvrny na hladině jsem objevila Rosu, jak se drží kraje bazénu. Vůbec na ní teď nebylo poznat, že po té hrozně nehodě přede dvěma roky nemohla chodit. Ve vodě se pohybovala jako ryba, a my všichni doufali, že jí denní trénink v bazénu a brzy snad i na souši jednou vrátí svobodu volného pohybu.

Dala jsem jí na přivítanou pusu na tvář a pěkně jsem jí k tomu pocákala. Rosa jen zářila. Myslím, že mě má stejně ráda jako já ji.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omluvila jsem se, „zdržel mě táta. Že prej je tu zase jednou moc randál...“

Rosa se na mě omluvně podívala. „Asi jsme to neměly komplet otvírat, vid’?“

„Ale ne. Vždyť ho znáš. On by chtěl, aby kolem něj chodili všichni po špičkách a šeptali...“

Rosa se rozesmála. „Já bych řekla, že by naši měli jednou taky na party u bazénu pozvat vaše. Mám ten dojem, že když je váš táta tady u nás, rušíme ho mnohem míň, než když sedí u sebe v pracovně a moří se s tím, na čem zrovna pracuje. To se mu pak hodíme jako hromosvod...“

Podívala jsem se na ni s obdivem.

To tedy analyzovala trefně. „Tak to navrhní. Já myslím, že moje mamka by si k vám určitě ráda přišla zaplavat.“

Máma k Wondraschkovým chodí často. Skamarádila se s Rosinou mámou, a vždycky po práci si radši dává čaj u Sandry a jejího veselého klubka dětí, k tomu kus úžasného koláče od babičky Wondraschkové. Kdo by se divil, že tam radši na chvíli zakotví, než aby hned zamířila za tím svým remcavým manželem.

Ty koláče babičky Wondraschkové já taky moc ráda. Akorát mám v poslední době sotva příležitost ochutnat. Jak jsem šlechetná, solidárně jsem Joschkovo doučování převelela na Franci, protože se do něj po uši zabouchla. A to ačkoli tvrdila, že je nerd a psycho. Jenže jako nadšené amatérské psycholožce jí zřejmě právě to připadalo jako výzva... Mě na něm fascinujou hlavně ty jeho akvamarínově modré oči a způsob, jak se chová. Je cool. Takový pohodář.

Tím kolikrát pěkně zaskočil i naše učitele anebo vytřel zrak našemu třídnímu mačovi Fabianovi a jeho kámošům. A teď mu začaly podlezat už i ty pitomý Vtěrky.

No a bez doučování jsem nemívala zas tolik důvodů se k Wondraschkovým vnucovat. Leda že jsem byla domluvená s Rosou. Ale to se vlastně stávalo čím dál častěji, protože si fakt dobře rozumíme, a Rosa teď brzy bude právoplatná členka našeho holčičího klubu.

Když se to vezme kolem a kolem, už k nám patří docela dlouho. Ale do teďka chyběl přijímací rituál, se vším všudy. A proto tu dneska jsme.

„Tak, teď všichni pozor!“ houkla Franci. „Když jsme se teď sešly v plném počtu, můžeme začít s přijímacím ceremoniálem pro Rosu.“

Obrátila se na jmenovanou. „Jsi připravená? Já ti teď přečtu ustanovení Pepper Dollies. Pak se tě zeptám, jestli je hodláš přijmout a následovat, a ty musíš odpovědět jasným ‚Ano‘.“

Rosa znovu přikývla a hlesla: „Jasně.“

Franci si sedla na kraj bazénu a z tašky vylovila smotek papíru, významně ho rozložila a pomalu předčítala: „My Pepper Dollies slavnostně přísaháme, že budeme kamarádky napořád, že nás nikdo nerozdělí, a že si navzájem pomůžeme v jakékoli nouzi a nebezpečí. V našem holčičím klubu chceme konat pouze dobro a bojovat proti bezpráví a utlačování. Zasazujeme se za práva holek a chráníme všechna stvoření...“

Všechny jsme tiše poslouchaly. Na závěr se Franci otázala Rosy: „Přijímáš tyhle ustanovení?“ Ona na to hlasitě a přesvědčivě odpověděla: „Ano!“ Spontánně jsme všechny tleskaly. Mona doplavala k Rose a symbolicky ji pokřtila tím, že jí jednou rukou nakapala na hlavu trochu vody. Při tom významně mumlala: „Tímto tě křtím na Pepper Dolly.“

Rosa pak poslušně vysekla nastudovanou přísahu: „Jedna za všechny...“

A my na to jednohlasně: „... všechny za jednu!“ Ceremoniál ukončil nadšený povyk a divoké cákání všech na všechny. Nakonec jsme udýchaně vylezly na souš. Já s Monou jsme Rosu vysadily na kraj pomocí malého zvedáku a pomohly jí se utírat. Pak jsme ji posadily zpátky do vozíku. Ostatní se rozsadily po lehátkách a s úsměvem cucaly pití. Ještě notnou chvíli jsme tam společně vyesedávaly, dávaly se laskat teplým sluncem a probíraly poslední drby.

„Kdyby nás teď viděly Vtěrky,“ řekla Lea a extra nahlas srkala přes brčko, „tak by pukly závistí.“

Zahihňala jsem se: „Slyšet tě teď určitě mohly!“ To už jsme se chechtaly všechny. Páni, my zas jedeme! Ale vždyť je tak pěkný den... Po tom mizerném počasí minulých týdnů konečně bylo přes dvacet stupňů a celý den svítilo sluníčko. Náhdera! Byla to klika. Pro Rosino přijetí do našeho klubu to rozhodně bylo dobré znamení.

Pozdě odpoledne jsme se rozloučily. Franci mi povídá: „Já se teď vypravím za Joschkou do jeho pokoje ve věži. Doučování. Však víš...“ Tak nějak mě to bodlo...

Mona se na mě tázavě podívala. Já kývla. „Jasně, jen do toho. Já zavezu Rosu do domu.“ Moně jsem vysvětlila: „Já jsem Franci přenechala pár předmětů. Joschka už třídu skoro dohnal, a v angličtině, matice a němčině je Franci stejně lepší než já, tak se od ní naučí víc...“ Tyjo, to jsem vzor šlechtnosti, co?

Mona se zazubila. Pak se ke mně přitočila a špitla mi do ucha: „A nebyla to náhodou taková službička, abys udělala radost zaláskovaný kámošce?“ Mrkla na mě a ani nečekala na odpověď. Tohle bylo stejně každému jasné, při tom, jak Franci Joschku každý den ve škole obdivovala. Jenže... líbí se taky ona jemu? Anebo platil ten song, co dneska psal na tabuli, přece jenom mně? Že jsem to já, kdo mu láme srdce? Nemám to v plánu a nemůžu za to, takže je to nesmyslná myšlenka, rozhodla jsem se a odsunula ji pryč. Radši jsem se vydala za Rosou do jejího hezkého rohového pokoje s romantickým výklenkem a popínavou růží za oknem.

„Ta opravdu krásně kvete,“ řekla Rosa. „Přesně jak to říkala mamka.“

„Takže jsi teď přece jenom ráda, že máš tenhle pokoj a ne ten ve věži, co dostal Joschka?“

Rosa přikývla a oči se jí smály. „Přesně tak. Navíc je o dost praktičtější, protože sem se dostanu i bez pomoci.“